

“Έξω από την Εκκλησία δεν υπάρχει σωτηρία”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Ποιμαντορική Εγκύκλιο για την Κυριακή της Ορθοδοξίας εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ. “Οι αιρετικοί δεν είναι εχθροί μας, αλλά πλανεμένοι αδελφοί μας. Έτσι δεν πρέπει να τους μισούμε, αλλά να τους αγαπάμε, να τους συμπονούμε, να προσευχόμαστε για την επιστροφή τους στην Εκκλησία μας και, εφόσον μπορούμε, να τους νουθετούμε με πνεύμα αγάπης. Οι άγιοι Πατέρες είχαν ως αρχή τους: αγάπη προς τον αιρετικό, αποστροφή προς την αίρεση. Η αγάπη μας προς τους αιρετικούς, και η όποια κατανόηση προς αυτούς, δε θα πρέπει να συνοδεύεται από την παραμικρή έκπτωση από την Ορθοδοξία μας” αναφέρει μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Διαβάστε αναλυτικά:

Σήμερα Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει μέ κάθε λαμπρότητα τό μεγάλο ἐκκλησιαστικό γεγονός τῆς ἀναστηλώσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, τό ὁποῖο ἐπισυνέβη τό 843, ἀπό τήν εὐσεβῆ βυζαντινὴ αὐτοκράτειρα καί

ἁγία της Ἐκκλησίας μας, Θεοδώρα τὴν Αὐγούστα καὶ σήμανε τὸ πέρασ τῆς φοβερῆς εἰκονομαχίας, ἡ ὁποία συντάρραξε τὴν Ἐκκλησία γιὰ ἕναν καὶ πλέον αἰῶνα.

Κοσμικοὶ ἄρχοντες, διακατεχόμενοι ἀπὸ κοσμικὸ φρόνημα καὶ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμό καὶ τὸ Ἰσλάμ, θέλησαν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν κατάργηση τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων ἀπὸ τῆ θεία λατρεία, ὡς δῆθεν ἀντιχριστιανικὴ καὶ δεισιδαίμονα πρακτικὴ. Ἀλλὰ ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐκκλησιαστικὴ αὐτοσυνειδησία ἀντιστάθηκε μὲ σθένος καὶ σὲ αὐτὴ τὴν δοκιμασία, ἀναδεικνύοντας πλῆθος ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀποφάνθηκε, διὰ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787), πὼς ὁ εἰκονισμὸς δέν εἶναι εἰδωλολατρία, ὅπως ἰσχυρίζονταν οἱ εἰκονομάχοι, ἀλλὰ ἡ τιμὴ πρὸς τίς Ἱερές Εἰκόνες, ὑπερβαίνει τὴν ὕλη καὶ διαβαίνει στό τιμώμενο πρόσωπο. Αὐτὸ προσκυνεῖται καὶ τιμᾶται καὶ ὄχι τὸ ὑλικὸ στοιχεῖο, τὸ ὁποῖο ὅμως, χάρις στό εἰκονιζόμενο πρόσωπο, ἁγιάζεται καὶ συχνά θαυματουργεῖ.

Ἡ συνοδικὴ καταδίκη τῆς αἵρέσεως τῆς εἰκονομαχίας ἀπὸ τῆ χορείας τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σήμανε τὴν ὁλοκλήρωση τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ συνέπεια τὸν θρίαμβό της, τὸ θρίαμβο τῆς μόνης σώζουσας ὀρθοδόξου πίστεως. Δέν βεβαίως τυχαῖο ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες ὄρισαν νὰ τιμᾶται τὴν Α΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν αὐτός ὁ θρίαμβος, διότι ὁ πνευματικὸς ἀγὼνας μας δέ μπορεῖ νὰ εἶναι ξεκομμένος ἀπὸ τὴν ὀρθή πίστη. Ἄλλωστε ἄσκηση καὶ «πνευματικὸ ἀγὼνα» ἔχουν καὶ ἄλλες θρησκευτικὲς πίστεις, οἱ ὁποῖες ὅμως στεροῦνται τὴ δυνατότητα τῆς σωτηρίας, διότι τοὺς λείπει ἡ ἀλήθεια.

Τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα ὀφείλουμε νὰ στοχαστοῦμε καὶ νὰ κατανοήσουμε, ὡς συνειδητοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, τὴ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία μας εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ καὶ σώζουσα πίστη. Ἡ Ὁρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Κι ἀκόμα: ὅτι ἀποκαλεῖται ὡς «ἐκκλησία», ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι σχίσμα καὶ αἵρεση. Δέν ὑπάρχουν πολλές «ἐκκλησίες», παρὰ μία, ἡ Ὁρθοδοξία. Ἡ Ἐκκλησία δέν διαιρεῖται, ἀλλὰ παραμένει ἑσαεὶ ἀδιαίρετη. Ὅπως ὁ Χριστὸς εἶναι ἕνας καὶ ἀδιαίρετος, κατὰ τὴ διαβεβαίωση τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Α΄ Κορ.1,10), ἔτσι καὶ τὸ σῶμα Του (Κολ.1,7.Ἐφ.5,23), ἡ Ἐκκλησία Του, εἶναι μία καὶ ἀδιαίρετη. Κατὰ συνέπεια, ὁ σύγχρονος ὅρος «ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν» δέν εἶναι ἀπλὰ ἀδόκιμος, ἀλλὰ ἀγγίζει τὰ ὅρια τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς ὕβρεως, διότι ὑποδηλώνει τὴν διάσπαση τοῦ κυριακοῦ σώματος, τὴν ὕπαρξη πολλῶν «Ἐκκλησιῶν» καὶ τὴν ἀνάγκη «συγκολλήσεώς» τους. Ἡ Ὁρθοδοξία μας δέν ἀναγνωρίζει πολλές Ἐκκλησίες», ἀλλὰ χριστεπώνυμα μέλη, ὁμάδες καὶ κοινότητες, οἱ ὁποῖες ἀποκόπηκαν ἀπὸ τὴν μία Ἐκκλησία καὶ ἀπὸ τίς ὁποῖες ζητᾶ καὶ ἀναμένει τὴν ἐπιστροφή τους.

Ζοῦμε σὲ χρόνους χαλεπούς, σὲ καιροὺς ἐσχατολογικοὺς καὶ ἀποκαλυπτικοὺς, ὅπου

ή πνευματική καί ήθική αποστασία έχει φτάσει στά ἔσχατα ὅριά της. Κύρια ἔκφανση τῆς αποστασίας εἶναι ή πνευματική σύγχυση καί ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός, τόν ὁποῖο ἐφεῦρε καί ἐπέβαλε ή σύγχρονη πνευματική πανώλη, ή παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Κύριο καί ὀλέθριο δόγμα του καί ἐπιδίωξή του εἶναι ή σχετικοποίηση τῆς σώζουσας χριστιανικῆς ἀλήθειας καί ὁ ὑποβιβασμός τῆς Ἐκκλησίας σέ κοσμικό θρησκευτικό μέγεθος, σέ ἓνα ἀπό τά πολλά θρησκευάματα τοῦ κόσμου. Κύρια ἐπιδίωξή του ή συνένωσή της μέ τίς αἰρετικές ψευδοεκκλησίες καί στή συνέχεια μέ τίς θρησκεῖες τοῦ κόσμου, γιά τή δημιουργία τῆς ἐφιαλτικῆς πανθρησκείας, τήν θρυλούμενη θρησκεία τοῦ μιανοῦ Ἀντιχρίστου. Αὕτη εἶναι ή μεγάλη, ἴσως ή χειρότερη καί πλέον ἐπικίνδυνη πρόκληση τῆς Ἐκκλησίας μας στό δισχιλιόχρονο διάβα τῆς ἱστορίας της. Μία πρόκληση τήν ὁποία ὀφείλουμε ὡς συνειδητοί πιστοί νά τήν ἀντιμετωπίσουμε μέ τήν δέουσα ἀντίσταση καί τόν ὁμολογητικό ἥρωισμό.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ σαρκωμένος Θεός μας, ἦρθε στόν κόσμο νά σώσει τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν αἰχμαλωσία τοῦ διαβόλου, τό ζυγό τῆς ἁμαρτίας, τή φθορά καί τόν θάνατο καί νά ἀνασυνδέσει τόν ἄνθρωπο μέ τό Θεό. Νά τοῦ ξαναδώσει τήν υἱοθεσία, κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο (Γαλ.4,4), τήν ὁποία εἶχε ἀπολέσει μέ τήν πτώση του. Τό ἐπί γῆς ἀπολυτρωτικό Του ἔργο συνεχίζεται στούς αἰῶνες μέσω τῆς ἁγίας Του Ἐκκλησίας. Μέσα σέ αὕτη, διά τῆς ὀρθῆς πίστεως, τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καί τῶν ἄλλων ἁγιαστικῶν πράξεων, οἱ πιστοί ἐνωμένοι σέ ἓνα σῶμα, τό μυστικό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἁγιαζόμαστε καί σωζόμαστε. Δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος σωτηρίας, παρά ὁ δρόμος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνας μέγας Πατέρας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας μας, ὁ ἅγιος Κυπριανός τόνισε πῶς «ἐκτός της Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει σωτηρία», ἐκφράζοντας τήν κορυφαία πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι μόνο μέσα σέ Αὕτη ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά σωθεῖ. Εἶναι σοβαρό λάθος νά πιστεύει κάποιος πῶς καί ἐκτός της Ἐκκλησίας, ἔστω ὡς καλός ἄνθρωπος, μπορεῖ νά σωθεῖ. Ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικά ἀπό τήν πραγματική συσσωμάτωση στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας, σωζόμαστε ὡς ὀργανικά κύτταρα τοῦ Σώματος τοῦ Λυτρωτή μας, πού εἶναι ή ἁγία μας Ἐκκλησία.

Ὅμως ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος μισεῖ θανάσιμα τόν ἄνθρωπο, τό κορυφαῖο δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ, δέ θέλει τή σωτηρία του. Ἐπειδή ἀκριβῶς γνωρίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος σώζεται διά τῆς Ἐκκλησίας, θέλει νά τήν καταργήσει καί ἐπειδή δέ μπορεῖ νά τήν καταργήσει, ἀποσπᾷ τά ἀνθρώπινα πρόσωπα ἀπό αὕτη. Ὁ τρόπος ἀπόσπασης εἶναι ή ἑτεροδιδασκαλία, δηλαδή ή αἵρεση, ή πίστη σέ ψεύτικες διδασκαλίες, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀντίθετες μέ τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄλλος τρόπος ἀπόσπασης εἶναι τό σχίσμα, δηλαδή ή ἀποκοπή ἀπό τήν Ἐκκλησία γιά ἄλλους λόγους, μή δογματικούς.

Από τον 1ο μ.Χ. έχουμε την εμφάνιση των πρώτων αίρέσεων, όπως των Δοκητών, των Νικολαϊτών, των Γνωστικών, των Μαρκιωνιτών, των Μοναρχιανών, των Μοντανιστών, των Μανιχαίων, κ.ά. Τον 4ο μ.Χ. αιώνα εμφανίστηκε η φοβερή αίρεση του Αρειανισμού, η οποία συντάραξε την Εκκλησία. Ακολούθησαν οι αίρέσεις των πνευματομάχων, των νεστοριανών, των μονοφυσιτών, των μονοθελητών, των εικονομάχων, κλπ.

Εξαιτίας των αίρέσεων, η Εκκλησία μας συγκάλεσε τρεις Άγιες Συνόδους (Τοπικές, Οικουμενικές), να αποφανθεί το εκκλησιαστικό σώμα, με απόλυτα δημοκρατικές διαδικασίες, για τη διατύπωση των δογμάτων Της, επικαλούμενη το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Η Α΄ και η Β΄ Οικουμενικές Σύνοδοι συνέταξαν το Ίερό Σύμβολο της Πίστεως, το γνωστό μας «Πιστεύω», ως σύνοψη της δογματικής διδασκαλίας της Εκκλησίας μας. Για να είναι κανείς χριστιανός είναι υποχρεωμένος να ομολογεί και να απαγγέλλει συχνά το Σύμβολο της Πίστεως. Το απαγγέλλουμε όλοι οι πιστοί σε κάθε Θεία Λειτουργία, ως ομολογία όρθης πίστεως, προκειμένου να μεταλάβουμε των Αχράντων Μυστηρίων. Όποια πρόσωπα ή ομάδες δεν ομολογούν το Σύμβολο της Πίστεως, ή το παραχαράσσουν, δε λογίζονται μέλη της Εκκλησίας και αποκόπτονται αυτοδίκαια από Αυτή, αφορίζονται, απομακρύνονται ως «σάπια μέλη», προκειμένου να μην μολύνουν και τα υγιή μέλη. Αυτό σημαίνει πως η αλήθεια και η αυθεντικότητα της Εκκλησίας μας είναι απόλυτα φιλτραρισμένες μέσα στη δισχισιόχρονη πορεία Της. Τα πρόσωπα μπορούν να σφάλουν, όχι όμως η Εκκλησία!

Η μεγάλη αποτειχίση (αποκοπή) από την Εκκλησία έγινε το 1054, όταν ο Πάπας της Ρώμης, δηλαδή ο πατριάρχης της Δύσεως, απέκοψε τη δυτική Εκκλησία από τον έναϊο και αδιαίρετο κορμό της Αγίας μας Εκκλησίας και αποτέλεσε, ως τότε σήμερα, την αίρετική και σχισματική παπική «έκκλησία», ακολουθώντας πάμπολλες κακοδοξίες (Φιλιόκβε, κτιστή χάρις, καθαρτήριο, αλάθητο και πρωτείο του Πάπα, κλπ) και άντορθόδοξες πρακτικές (Ίερά Έξέταση, θρησκευτικοί πόλεμοι, συγχωροχάρτια, κρατική οντότητα, κλπ). Στη συνέχεια, τον 16ο αιώνα η αίρετική και σχισματική παπική «έκκλησία» διασπάστηκε και από τη διάσπαση αυτή προήλθε ο Προτεσταντισμός, ο οποίος προχώρησε σε ακόμη μεγαλύτερες κακοδοξίες. Σε ελάχιστο χρόνο άρχισε να διασπάζεται και ο Προτεσταντισμός σε άλλες ομάδες, τις οποίες οι ίδιοι αποκαλούν «έκκλησίες». Ο κατακερματισμός του Προτεσταντισμού συνεχίζεται ως τις μέρες μας, ώστε σήμερα να αριθμούνται περισσότερες από 3000 προτεσταντικές ομάδες- ομολογίες – «έκκλησίες», σφόδρα αντιτιθέμενες μεταξύ τους!

Η αληθινή Εκκλησία του Χριστού, προκειμένου να διαφυλάξει τους πιστούς Της από τις μυριάδες αίρέσεις, οι οποίες αυτοαποκαλούνται «Εκκλησίες», όρισε να

ονομάζεται Ὁρθόδοξη, πού σημαίνει τήν ὀρθῶς φρονοῦσα καί διδάσκουσα τίς σωτήριες διδασκαλίες τῆς ἁγίας Γραφῆς, ὅπως τίς ὅρισε ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐκκλησιαστική αὐτοσυνειδησία, ὅπως τίς κατανόησαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι μέ συλλογικές, δηλαδή συνοδικές αποφάσεις, διατύπωσαν τό δόγμα. Μετά τή μεγάλη ἀποτείχιση τοῦ Παπισμοῦ ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὀνομάζεται Ὁρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία, προκειμένου νά μήν ὑπάρχει σύγχυση μέ τήν παπική «ἐκκλησία», ἡ ὁποία σφετερίζεται τήν ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ἐκκλησίας «Καθολική».

Ἐμεῖς οἱ πιστοί της Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε (πρέπει νά πιστεύουμε καί νά ὁμολογοῦμε) ὅτι ἀνήκουμε στήν ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅχι αὐθαίρετα, ἀλλά βάσει στοιχείων, ἥτοι:

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός δέν ἵδρυσε πολλές Ἐκκλησίες, ἀλλά μία, ὅπως ἓνα εἶναι καί τό θεανδρικό Τοῦ Πρόσωπο, ἓνα καί τό τίμιο Σῶμα Του, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τήν Ἐκκλησία Του, τῆς ὁποίας Αὐτός εἶναι ἡ κεφαλή καί μέλη Της οἱ πιστοί ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε στούς Κορινθίους πώς ὁ Χριστός δέν διαμοιράζεται (Α΄ Κορ.1,13) καί ἄρα δέν διασπᾶται τό Σῶμα Του, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία καί στούς Ἐφεσίους πώς καμιά κηλῖδα δέ μπορεῖ νά τήν σπιλώσει (Ἔφ.5,27). Ἡ Ἐκκλησία δέν σφάλει, διότι τά ἐνοικοῦν σέ Αὐτή Ἅγιο Πνεῦμα Τήν ὁδηγεῖ «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» (Ἰωάν.16,13). Ἐφ' ὅσον λοιπόν ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε ὅτι αὐτή εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία μας, διότι μόνον αὐτή παραμένει πιστή καί χωρίς τήν παραμικρή ἀλλοίωση, παραχάραξη ἢ προσθαφαίρεση, στήν ἀρχέγονη ἀποστολική πίστη.

Ἡ Ὁρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία μας δέν προῆλθε ἀπό καμιά διάσπαση ὡς τά σήμερα, ἀλλά εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία πού ἵδρυσε ὁ Χριστός, πού θεμελίωσε τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού διέδωσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί διατήρησαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες ἀλώβητη καί ἀπαραχάρακτη τή διδασκαλία Της στό διάβα τῶν αἰώνων, χωρίς τήν παραμικρή προσθαφαίρεση. Ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας εἶναι ἡ πίστη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων.

Μόνη Αὐτή ὁμολογεῖ τό Ἱερό Σύμβολο τῆς Πίστεως ἀπαρέγκλιτα, χωρίς καμιά προσθαφαίρεση, ἢ παραποίηση, ὅπως τό διατύπωσαν οἱ δύο πρῶτες Οἰκουμενικές Σύνοδοι καί τό κατανόησαν οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Τόσο ὁ Παπισμός, ὅσο καί ὁ Προτεστантиσμός «ὁμολογοῦν» παραποιημένο τό Σύμβολο τῆς Πίστεως, μέ τήν προσθήκη τῆς αἱρέσεως τοῦ Φιλιόκβε.

Ἡ Ὁρθοδοξία μας εἶναι ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι οἱ Ἐπίσκοποί Της ἔλκουν ἀποδεδειγμένα τή διαδοχή ἀπό τούς ἁγίους Ἀποστόλους, μέ πραγματικούς καταλόγους, πού ἀνάγονται ἀδιάκοπα σ' αὐτούς. Εἶναι γνωστό πώς οἱ ἐπίσκοποι

υπόσχονται κατά τή χειροτονία τους νά εἶναι θεματοφύλακες τῆς γνήσιας διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ σέ περίπτωση παρέκκλισης ἀπό αὐτή καθίστανται ἔκπτωτοι. Ἔτσι ἡ ἱεροσύνη στήν Ἐκκλησία μας δέν εἶναι μόνον διαδοχή τῆς ἱερατικῆς χάριτος, ἀλλά καί διαδοχή γνησιότητας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀλήθειας.

Κατόπιν αὐτοῦ ἐμεῖς οἱ πιστοί, τά συνειδητά μέλη τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, θά πρέπει νά ἔχουμε ὑπόψη μᾶς τά ἐξῆς σημαντικά:

Ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία μας, ἐνῶ ὅ,τι ὀνομάζεται «Ἐκκλησία» ἐκτός της Ὁρθοδοξίας μας εἶναι αἵρεση.

Ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀπόλυτα ἀπό τή συνειδητή μας θέση στήν Ὁρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία καί τήν ἀποδοχή τῶν σωτήριων ἀληθειῶν Της. Ἐξω ἀπό τήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Οἱ αἵρετικοί δέν εἶναι ἐχθροί μας, ἀλλά πλανεμένοι ἀδελφοί μας. Ἔτσι δέν πρέπει νά τούς μισοῦμε, ἀλλά νά τούς ἀγαπᾶμε, νά τούς συμπονοῦμε, νά προσευχομαστε γιά τήν ἐπιστροφή τους στήν Ἐκκλησία μας καί, ἐφόσον μπορούμε, νά τούς νουθετοῦμε μέ πνεῦμα ἀγάπης. Οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶχαν ὡς ἀρχή τους: ἀγάπη πρὸς τόν αἵρετικό, ἀποστροφή πρὸς τήν αἵρεση. Ἡ ἀγάπη μας πρὸς τούς αἵρετικούς, καί ἡ ὅποια κατανόηση πρὸς αὐτούς, δέ θά πρέπει νά συνοδεύεται ἀπό τήν παραμικρή ἔκπτωση ἀπό τήν Ὁρθοδοξία μας.

Ἄν θέλουμε, λοιπόν, νά εἴμαστε συνειδητοί καί συνεπεῖς ὀρθόδοξοι χριστιανοί, πρέπει νά κλείσουμε ἐρμητικά τά αὐτιά μας στήν πλημμυρίδα τῶν σύγχρονων κακοδοξιῶν. Νά μὴν πιστέψουμε στήν φοβερή δαιμονική πλάνη, ὅτι δῆθεν ὑπάρχει σωτηρία καί στίς αἱρέσεις, τίς ὁποῖες δέν ἀποκαλοῦν πιά, οἱ θιασῶτες τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ὡς ὄφειλαν, «αἵρετικές κοινότητες», ἀλλά «ἐτερόδοξες Ἐκκλησίες», πού σημαίνει (κατ' αὐτούς) ὅτι αὐτές εἶναι «ἐκκλησίες», ὅπως ἡ Ὁρθοδοξία μας, μέ ἑτέρα (διαφορετική) δόξα (διδασκαλία), ὅχι ὑποχρεωτικά κακόδοξη. Τίς πλάνες τῶν αἵρετικῶν δέν τίς ἀποκαλοῦν πιά αἱρέσεις (ἡ λέξη αὐτή ἔχει ἀπαλειφτεῖ ἀπό τό λεξιλόγιό τους), ἀλλά «διαφορετική παράδοση»! Δυστυχῶς αὐτή ἡ λέξη καί ἔννοια ἀπαλείφτηκε καί ἀπό τήν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης τοῦ 2016, ἡ ὁποία ὄφειλε νά καταγνώσει καί νά καταδικάσει τήν πλειάδα τῶν συγχρόνων αἱρέσεων καί κακοδοξιῶν.

Αὐτή εἶναι ἡ πεμπτουσία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς χειρίστης αἵρεσης ὅλων τῶν ἐποχῶν, τῆς παναιρέσεως, κατά τόν ἅγιο καί θεοφόρο Ἰουστίνο Πόποβιτς, τῆς τελευταίας, κατά τόν μακαριστό π. Ἀθανάσιο Μυτιληναῖο, αἱρέσεως πρὶν τό τέλος, ἡ ὁποία θά ἀποτελέσει τόν πρόδρομο τοῦ Ἀντιχρίστου. Αὐτός προωθεῖ τόν λεγόμενο θρησκευτικό συγκρητισμό, δηλαδή τήν ἀνάμειξη τῆς ἀλήθειας μέ τό

ψεῦδος, ὥστε αὐτή νά χαθεῖ στόν κυκεῶνα τῶν πλανῶν, στήν ἐφιαλτική πανθηρσκειά, ἡ ὁποία προωθεῖται πυρετωδῶς ἀπό ἀφανῆ διεθνῇ κέντρα. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς παραγγέλλει, μέ τόν πλέον κατηγορηματικό καί δραματικό τρόπο: «Μή γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις! Τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη καί ἀνομία; τίς δέ κοινωνία φωτί πρός σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ πρός Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῷ μετά ἀπίστου;» (Β΄Κορ.6,14-15). Γι' αὐτή τήν σώζουσα ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας καί τή μαρτυρία τους γιά τό Χριστό ἔχυσαν τό αἷμα τούς οἱ μυριάδες Μάρτυρες. Γιά τή διαφύλαξη αὐτῆς τῆς ἀμώμητης ἀλήθειας ἔδωσαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες τιτάνιους ὁμολογιακούς ἀγῶνες. Γι' αὐτή τήν μοναδική πίστη, ἀγωνίστηκαν καί οἱ ἅγιοι Πατέρες κατά τῆς πλάνης τῆς εἰκονομαχίας, γιά νά μήν μεταλλαχτεῖ ἡ Ἐκκλησία μας σέ ἰουδαϊκή, ἢ ἰσλαμική θρησκεία. Γιά τοῦτο ὀφείλουμε καί ἐμεῖς οἱ σημερινοί πιστοί, νά ἀκολουθήσουμε τό παράδειγμά τους, νά ἔχουμε ὀρθή πίστη, νά τήν διατηρήσουμε ἀλώβητη καί νά τήν παραδώσουμε ἀκέραια, ὡς πολύτιμη παρακαταθήκη καί θησαυρό ἀδαπάνητο, στίς ἐπόμενες γενιές! Μόνο ἔτσι θά ἔχουμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας καί τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας, καθότι, σύμφωνα μέ τήν διαβεβαίωση τοῦ Χριστοῦ μας, «Πᾶς ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ.10,32). Καί φυσικά ἡ ὁμολογία αὐτή συνίσταται ἀπό τό σύνολο τῶν ἀληθειῶν Του, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἀπόλυτα σώζοντα χαρακτῆρα!

Ἔτη πολλά καί εὐδρομος ἡ ἀρξαμένη Ἀγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή!

Μετά πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ